

de her energiafgifter tales der åbenlyst om, at det vil føre til en øget anvendelse af biobrændsler. Ja, der tales oven i købet om, at indførelsen af det her kan gøre, at man kan leve op til de målsætninger, man har for 2010. Det interessante her er, at når vi diskuterer biobrændsler i energipolitisk og ikke i skattepolitisk sammenhæng, så er alle jo enige om, at det er afgørende, at det her med biobrændsler ikke handler om at brænde fødevarer af. Det var der rørende enighed om i sidste uge, da vi diskuterede sultproblemer i Folketingssalen. Det var der meget, meget stor enighed om. Den problemstilling berøres slet ikke her. Man har tidligere snakket om, at der skulle være tale om miljøcertificering, før der kunne åbnes op for det, men her kører man altså bare linen fuldstændig ud.

Kl. 14:22

Enkelte andre steder kommer man ind på de miljømæssige konsekvenser af afgiftslettelserne. Det er, når det bl.a. hedder, at det ikke er så galt for statens økonomi, at man reducerer energifgiften i forhold til el, for da forbrugernes interesse i at spare på energi bliver reduceret, når afgiften bliver lavere og prisen dermed bliver lavere, så vil de bruge mere, og så vil staten alligevel få nogle penge i kassen. Det er jo fuldstændig rigtigt. Nu troede vi sådan set, at et af formålene med den energiaftale, der var lavet, var at reducere energiforbruget. Det er det sikkert også stadig væk i det store spil, men hvis vi ser på de her lovforslag, kan vi se, at det – i hvert fald i forhold til det – har den modsatte konsekvens.

Nu er det jo også sådan, at det heller ikke gør noget, for i den logik, man har skibet sig ind i her, er det sådan set fuldstændig ligegyldigt, om CO₂-udslippet i Danmark reduceres. Det er fuldstændig ligegyldigt, for hvis man øger CO₂-udslippet i Danmark, fører det enten til, at man skal reducere det et andet sted i EU, eller også at man må købe sig ud af sine forpligtelser i tredjeverdenslande. Det vil sige, at det fokus, der kunne være på at reducere CO₂-udslippet og energiforbruget i Danmark, sådan set er væk. Det er erstattet af en mulighed for at købe sig til tingene i udlandet. Dermed er det faktisk lykkedes for en borgerlig regering, som taler meget om det personlige ansvar, fuldstændig at fjerne enhver begrundelse for at have et personligt ansvar i forhold til at reducere energiforbruget, fordi man i lovgivningen selv opererer med, at det sådan set er lige meget. Det er et fedt.

Så alt i alt må vi fra Enhedslistens side sige, at vi i den første debat, vi har om det store forlig

om den visionære energipolitik, ikke har vanskeligt ved at sige, at vi vil stemme imod de her lovforslag.

Kl. 14:24

Formanden:

Tak til hr. Per Clausen. Så er det skatteministeren.

Kl. 14:24

Skatteministeren (Kristian Jensen):

Jeg synes, det er et rigtig godt energiforlig, der er lavet. Når hr. Per Clausen efterlyser lidt begejstring for forliget, så skal jeg gerne give både hr. Per Clausen og andre den. For det er fantastisk godt, at der er blevet lavet et meget bredt forlig gående ud på, at vi reducerer den samlede energiforbrugsmængde i Danmark, men først og fremmest lægger vægt på to vigtige ting, nemlig at vi får mere vedvarende energi i den energi, vi bruger i Danmark, og at vi får reduceret udslippet af CO₂ eller CO₂-lignende gasser, der er med til at bidrage til den globale opvarmning.

Det gør aftalen i sin helhed, det gør de enkelte elementer i aftalen, og det gør naturligvis også det element, som vi har til behandling lige nu, nemlig afgiftspakken.

For lige at træde et enkelt skridt tilbage – hvis der nogle, der følger med i debatten her, kan det godt være nyttigt – så er det vigtigt at forstå, at der er kommet to afgørende forudsætninger ind i dansk energipolitik i forhold til tidligere. Forudsætningen er nu, at EU's kvotedirektiv er blevet en realitet, og det betyder, at EU's medlemslande har lagt et loft over, hvor meget CO₂ der må udledes af bestemte virksomheder. Det betyder, at en øget vækst i en virksomhed kun kan fremkomme ved, at virksomheden enten selv sparer noget CO₂, bliver mere miljørigtig, eller går ud og betaler en anden virksomhed for at aflevere dens kvote, sådan at den anden virksomhed er nødt til at reducere sin CO₂-udledning. Det betyder, at det loft, der er lagt, er et absolut loft, som virksomhederne, f.eks. energiselskaberne, elværkerne, ikke kan overskride. Det er i modsætning til tidligere, hvor man, hvis der bare blev lagt en afgift på at udlede en kvote, hvilket ikke ret mange lande gjorde, så kunne forurene, så lang tid pengepungen var dyb nok, og så kunne man blive ved med at udlede CO₂, så lang tid man havde råd til at betale afgiften. Det betød, at vi ikke havde nogen klar grænse for, hvor meget CO₂ der kunne udledes. Ved at lave kvoter, ved at lægge et loft over udledningerne har vi en meget bedre styringsmekanisme til, hvor meget CO₂ der egentlig udledes.